

*„Isten reánk árasztja szeretetének végtelen kincsét,
és mi Istennel lelkünkben egyesülve a szeretet végtelen
örömében élünk.*

*Igen, ott nincs többé sírás, nincs fájdalom.
Isten eltörli a halált.*

Ez az élet örök és végtelen.

*Ebben az életben nincsen hiányosság, nincs fogyatkozás,
nincs szenvedés, nincsenek könnyek, mert ez az élet az Isten
teljessége,*

*az Ő végtelen és hibátlan, tökéletes és szent élete,
ez az élet a tiszta szeretet.”*

Évközi 28. vasárnap

Iz 25.6-10a
Fil 4,12-14. 19-20
Mt 22,1-14

Milyen reménységre hívott meg minket Isten!

Mi a mi lelkünk reménye?

Erről tanít a mai vasárnapon az ószövetségi próféta hasonlata is,
és Jézus példabeszéde is.

Isten lakomát készít az Ő hegyén minden népnek.

A lakoma képével állítja elénk a mi reményünket.

A lakoma pedig, amelyet Isten az Ő szent hegyén,
az Ő örökkévalóságában készít nekünk,
a lakoma az Ő szeretetének kiáradó bősége.

*Isten reánk árasztja szeretetének végtelen kincsét,
és mi Istennel lelkünkben egyesülve a szeretet végtelen örömében élünk.*

Igen, ott nincs többé sírás, nincs fájdalom.

Isten eltörli a halált.

Ez az élet örök és végtelen.

*Ebben az életben nincsen hiányosság, nincs fogyatkozás,
nincs szenvedés, nincsenek könnyek, mert ez az élet az Isten teljessége,
az Ő végtelen és hibátlan, tökéletes és szent élete,
ez az élet a tiszta szeretet.*

A szeretet árad ki reánk és benne élünk a Szeretetben, a végtelen Istenben.

Íme, erre a reményre hívott meg bennünket Isten.

A meghívásról szól Jézus példabeszéde is.

A királyi ember menyegzőt rendezett fiának, és erre meghívta előkelő embereit.

De amikor ők nem fogadták el a meghívást,

meghívta az útszélen álló koldusokat is,

és megtöltötte a lakodalmas házat.

Íme a reményünk.

Isten arra a menyegzői életre, arra a menyegzői ünnepre hívott meg bennünket,
amely menyegzői ünnep az Atyának és a Fiúnak

a Szentlélekben élt örök, végtelen élete.

Ebben az életben veszünk részt, ez a mi üdvösségünk, és ebben remélünk.

S amikor így reménykedünk, amikor a szívünkben él ez a remény,

amikor felemeljük a tekintetünket és nézünk az Ég felé,

s látjuk az Égben az ünnepet, Isten reánk áradó végtelen szeretetét,

Istennek végtelen boldog szeretet-életét,

és látjuk, hogy ott van a mi helyünk elkészítve,

hogy Isten oda hívott meg bennünket,

akkor ez a remény irányítja földi életünket is.

Nemcsak odafönt remélünk, hanem idelent is mennyei életet élünk,

mert ez a remény ad nekünk utat, amely út az Égbe vezet.

Erről az életről, a mennyei remény által vezérelt, már nem földi,

hanem mennyei útról beszél Szent Pál apostol a Szentleckében,

amikor azt mondja: Tudok nélkülözni és tudok bővelkedni,
tudok éhezni és tudok jóllakni.

A földön különböző, jó és rossz élmények érik az embert,
szenvetés és öröm, könnyek és nevetések, bőség és hiány.

De sem az öröm, sem a sírás nem köti önmagához az embert,
mert az ember nem a föld felé él.

A földön él, de a mennybe tart.

És ezért azok a földi körülmények, amely érnek bennünket,
amelyeken át megy a mi földi életünkben az utunk,
mennyei fényt nyernek.

Szent Pál apostol mondja:

Aki örül, örüljön úgy, mintha nem örülne,
aki sír, úgy sírjon, mintha nem sírna.

Mert elmúlik ez a világ.

Amikor örülünk, örömünk nem köt ehhez a világhoz.

És amikor sírunk, nem merülünk el a fájdalomban.

Igen, örül az ember és sír,

igen, keresztek visel az ember és érik eredmények.

Azonban sem a rossz élmények, sem a jó élmények
nem zárják önmagunkba a lelkünket, a lelkünk a mennybe tart,
mert olyan reményünk van, hogy meghívott bennünket Isten
az Ő életének menyegzői lakomájára.

És ezért mind a nehézségben, mind a jóban mi átlátunk,
és keresztülnézünk ezen a világon és látjuk a mennyei életet.

Látjuk és reméljük, és megyünk abban az irányban.

Ez a remény erőt ad nekünk, hogy menjünk az Ég felé.

Ezért mondja az apostol:

Mindent megtehetek abban, aki erőt ad nekem.

Erőt és reményt.

A mennyei remény erő a mi számunkra,

hogy ennek a világnak szűkös és rögös útján,

vagy széles és csábító útjain

mi mindig az Eget nézzük és az Ég felé menjünk,

hiszen, ó milyen reményre hívott meg bennünket!

Önmagához, az Ő szeretetének kiáradásába,

az Ő örök, végtelen boldog életébe.

Ámen.

2020. október 11.

Takács Gyula plébános atya